

2

Záhada nepodané přihlášky

Š*mik, šmik, šmik.*

Popadnu další chomáček vlasů a dívám se, jak tmavé pramínky mizí v koši. Pokračuju ve stříhání, dokud nejsou všechny vlasy stejně dlouhé. Tedy, alespoň tak nějak přibližně.

Já a kuchyňské nůžky jsme ustříhly moje vlasy hned první den po soutěži Šarlatový střevíček a od té doby je stříhám dál. Moje bábuška na to nic neřekla – jen mi donesla dvě malé stříbrné ozdobné sponky do vlasů. Zrovna mě volá zdola, když si je připínám do vlasů.

Je snídaně.

Usrkávám čaj a zírám na mámu. Je oblečená v kostýmu černé labutě, má na sobě krásnou černou baletní sukýnku zdobenou broušenými kamínky, flitry a lesklými černými pírkami.

Osm měsíců, baletní hvězda se stále pohřešuje, stojí v novinovém titulku nad fotografií.

Už osm měsíců. To je dvě stě čtyřicet čtyři dní bez baletu. Dvě stě čtyřicet čtyři noci bez mámy.

Zaplním si prázdné místo v břiše třetím kouskem toastového chleba.

Chudák pan Lamont. Nemůže za to, že jsem bez baletu. Táta Willow řekl, že je to moje vina, že „tancuji nebezpečně“. Má prý „důkaz“. Jeho dcera si zlomila nehet, *a navíc* má modřinu na brňavce.

Ptala jsem se na ten „důkaz“, chtěla jsem vidět modřinu na brňavce Willow Perkinsové, ale pan Perkins nevypadal zrovna pobaveně. Hádám, že to mají v rodině. „Vyhodte ji,“ řekl. „Teď, když tu není její matka, kdo vás může zastavit?“ Ostatní rodiče souhlasili. Už tenkrát udělala to samé. A udělá to znovu. No, a tak aby mě pan Lamont nemusel vyhodit, odešla jsem ze školy sama. Nemusím ani dodávat, že poté co se stalo, o mě ostatní baletní školy zrovna neměly zájem.

Na druhé straně stolu mžourá bábuška do malé zlaté pudřenky. Osuší si rudé červené rty kapesníčkem a uhladí si své havraní mikádo. To je signál. Znamená to, že musím být zticha, protože se chystá volat na Scotland Yard. Když jsem se jí zeptala, proč si dává rtěnku předtím, než někomu volá, řekla mi, že její slova jsou díky tomu více „okouzlující“.

Bábuška mluví s šéfinspektorem Baxterem každý den. I když... většinou mluví se záznamníkem šéfinpektora Baxtera. Říkává, že žádné zprávy jsou dobré zprávy. Abych ale byla zcela upřímná, dobré to není ani trochu. Doufám, že moje plakáty pomůžou. Máma se usmívá z každé lampy, která je mezi trafikou a poštovní schránkou. Někdo někde musí vědět, kde je.

„Šéfinspektore,“ zavrčí bábuška. „Táky můžetě zvédnout telefon. Moje hodina tanga byla zrušena a já už dnes žádné plány nemám. Mám v plánu vám nahrávat zprávy, dókud to ... haló? Šéfinspektor Baxter? Je skvělé slyšet to vaše mužné glasgowské bručení.“

Zamrká na mě a z malé měděné kávové konvičky, kterou si dovezla z Moskvy, si nalije šálek sladké, silné kávy. Bábuška není

typická babička. Neplete. Nepečče. Nedřímá u televize a nemyslí si, že šálkem čaje se vyřeší vše. Ale má o mě strach, to vím. Začne švitořit.

„Opravdu? Pokud vám to nevadí, drahoušku, začínáte znít jako kolovrátek – nikto jen tak nězmizí z povrchu zemského.“

Hodím noviny pod židli. To proto, aby si o mě bábi zase nedělala starosti. Boris se mi svým rezavým kožíškem otre o nohu a pak sebou plácne přímo na fotku mámy. Boris obvykle nebývá tak nápomocný. Jakoby náhodou mi spadne kousek vařeného vajíčka. Dívám se, jak jej olizuje. Na chodbě zacinká záklopka poštovní schránky a pošta dopadne rovnou na parkety. Odstrčím od sebe talíř a opatrně, abych ho nerušila, vstanu od stolu.

Pošta je stejná jako obvykle. Složenky, další složenky, pohlednice z Buenos Aires a vánoční katalog s dárky. *Uvnitř dárek zdarma*, píše se tam, *praktické pero a kapesní svítilna v jednom*. Položím jej na stůl na chodbě. Za normálních okolností bych se na Vánoce těšila už od srpna, ale tento rok normální prostě není.

Pod letákem na pizzu leží světlemodrá obálka. Je na ní napsáno DO VLASTNÍCH RUKOU & DŮVĚRNÉ. Je adresovaná mně.

Bábuška si v kuchyni rusky brblá sama pro sebe. Její hovor s šéfin-spektorem Baxterem musel skončit tak, jak končí vždy. Podávám jí pohlednici, pořád brblá.

„Co se děje, bábi?“

„Ničevo, Milo.“ Její oči Kleopatry se rozzáří. „Ach, pohled od Alexandra.“

Nevybavuji si, že bych kdy dostala dopis. Prstem přejedu pod záhybem obálky a vytáhnu z ní dopis psaný na psacím stroji. Na světlemodrém papíře jsou vyražené labutě, černá a bílá. Pod labutěmi je napsáno *baletní škola Labutí dům*.

Zapíchá mi pod žebry.

Drahá Milly,
s nadšením ti oznamujeme, že Tvoje žádost
o stipendium v baletní škole Labutí dům byla vyřízena
kladně!

V přiloženém dopise najdeš veškeré informace, které
potřebuješ vědět před zahájením školního roku. Velmi
se na Tebe v září těšíme.

Tvoje
Emmeline Toppingová, školní referentka

Žádost? Stipendium? *Kladné vyřízení?*

Sevě se mi žaludek. To musí být chyba.

K dopisu jsou kancelářskou sponkou ve tvaru labutě připojeny
další tři světlemodré listy.

Harmonogram roku. Studijní plán.

Stejnokroj a vybavení.

Prohlášení o zřeknutí se práv – DŮVĚRNÉ –

POUZE K NAHLÉDNUTÍ ADRESÁTOVI –

Pozorně přečtěte a ihned podepište.

Prohlášení? Nepamatuju si, že bych něco takového podepisovala
u pana Lamonta.

Bábi opře pohlednici o kávovou konvici. „Co to tam máš, Milo?“

Prohlášení strčím do kapsy od županu a podám jí dopis. „To je
dopis. Adresovaný mně. Z baletní školy.“

Hrnek kávy jí cinkne o talířek. „Drahoušku, ty jsi vigrála
stipendium!“

„JÁ VÍM! Ale nežádala jsem o něj, ty ano?“

„Záleží ná tom, kto o něj žádal?“

„Ale bábi, to musí být chyba.“

„Éto ně chýba, éto *užásno* je! Ták, začínáš pšišti týden...“ Snaží se nemračit na moje vlasy. „Hádám, éto trochu vyrastě do tego časa. Ach, Milo, něbuděš se muset vracet do té strašné školy U svaté Tildy!“

O tom jsem ani nepřemýšlela. Nová baletní škola znamená sbohem přírodovědě třikrát do týdne, *au revoir* svetrům, co koušou, *auf Wiedersehen* nabručeným učitelům – což mi připomíná, že se musím bábi zeptat na ten telefonát s panem šéfinspektorem Baxterem.

Bábi otočí rubínem na malíčku. „Šéfinspektor skazál, što už nevede vyšetřování zmizení tvojí mámušky.“

„Aha. A kdo teda?“

„Éto divné, Milo – řekl, že něma tušení.“

V kapse mačkám rukou papír. „Bábi, myslíš, že přestali hledat?“

„Ale jistě, že nět, drahoušku.“

„Někdy si myslím, že ani *nechce*, aby ji někdo našel.“

„Už jsem ti to skazála, něbola to tvoja chyba. Je mi úplně jasné, že tvoje mámuška ztratila paměť. Stává se to pořád. Nějaká dóbra rodina na Piccadilly se o ni stará, nebo tam někde, a chned jak si vzpomene, kto ona je, přijde zpět domoj. Tak. A teď... všechny tvoje taneční kostýmy jsem nechala ve skržini. Běž se podívat, jestli ti pořád jsou.“

Bábi to skoro zašvitoří.

Švitořivá ruština. To nezní přirozeně.

Obejmu ji a spěchám nahoru.

Nahoře v pokoji narovnáám prohlášení.

Prosím, dokument si pozorně přečtete a ihned jej podepište.

V případě zranění, uvěznění, nevysvětlitelné ztráty paměti nebo smrti, já, podepisující, prohlašuji,

že se zříkám práva cokoliv požadovat po institucích, osobě nebo osobách, které jsou zaměstnanci baletní školy Labutí dům nebo s ní mají jakoukoliv spojitost.

Zde podepsat (povinné)

Mluvím pěti jazyky, ale drobně tištěné písmo není jedním z nich. Možná jsou prostě jen extra obezřetní? Poté, co se stalo na Šarlatovém střevíčku, se divím, že mě na místě nevzali do vazby.

Dole na listu je adresa.

Prosíme, neprodleně a hned, jak to bude možné, odešlete prohlášení spolu s přijetím naší nabídky zpět na adresu: Emmeline Toppingová, baletní škola Labutí dům, Regentův park, Londýn, W1

V hlavě se mi vynoří myšlenka a úplně se mi kvůli ní začne třást ruka. Pokud o stipendium nezažádala bábi, pak jediný, kdo o něj mohl zažádat, je máma. Je to MÁMA, kdo mi dává znovu šanci tančit. Možná, že když napravím to, co jsem způsobila na Šarlatovém střevíčku, tak se vrátí domů? Možná je to nějaký TEST?

Moje staré baletní oblečení může počkat – bude lepší, když do baletní školy Labutí dům odešlu odpověď ještě předtím, než si to Emmeline Toppingová rozmyslí.

Podepíšu prohlášení a vložím jej do jedné z bábiných navoněných obálek. Olíznu okraj a řeknu jí, že jdu ven. Na konci cesty stojí u poštovní schránky červená poštovní dodávka. *Neprodleně*, tak psala Emmeline Toppingová. *Ihned, jakmile to bude možné*.

Rozběhnu se.

Pošťák vyskakuje z dodávky. Vkládá dopisy do tašky.